

Sprookje van het gelukkige prinsesje

Er was eens, nog niet eens zo heel lang geleden, een Klein prinsesje met de prachtige naam Fabiana Florian. Zij woonde met haar twee mooie zusjes in maar liefst twee mooie paleizen. In het ene paleis woonde ze met de Koning en haar niet eens zo heel boze stiefmoeder, en in het andere paleis met de Koningin en haar gezelschap. Eigenlijk vond ze dat ook heel gewoon. Ze was een echt prinsesje, want ze had altijd alles wat haar hartje begeerde. Daarom wist ze ook nooit wat ze voor haar verjaardag moest vragen. Als ze ergens naartoe wilde dat buiten de paleistuinen was, dan was er altijd wel een lakel, en vaak zelfs wel de Koning of de Koningin, die haar ernaartoe bracht en weer ophaalde.

Iedereen hield van haar, want ze was vrolijk en lief. Ook heel eigenwijs hoor, maar dat was eigenlijk juist ook wel leuk. Ze wist precies wat ze wilde en als ze iets in haar hoofd had gezet, dan zat het niet ergens anders.

En weet je wat heel handig was? Dat iedereen haar altijd Kon vinden. Ze was namelijk heel goed in rommel maken en daardoor Kon je altijd zien waar ze was of was geweest. Want overal waar ons prinsesje zich begaf, liet ze een spoor van Kleine en grote rommeltjes na.

Nu denk je misschien dat Fabiana Florian een heel gelukkig prinsesje was, en dat was ze meestal ook, maar niet altijd. Dat kwam omdat ze, toen ze nog een babyprinsesje was, bezocht had gehad van de boze heks die een heel gemene spreuk over haar had uitgesproken: "Kittie Katte Keg, Fabiana heeft altijd pech".

Nou, daar zat ons prinsesje dan maar mooi mee. Want pech had ze! En wat het ergste was, ze Kon er niets aan doen.

En och, wat was het toch altijd verdrietig als ze weer eens een pinkje brak, of een polsje, of haar bevallige hoofdje voor de zoveelste keer bezeerde aan haar harde hemelbed. Of als ze net als ze naar een prachtig groot feest zou gaan waar ze zich verschrikkelijk op had verheugd, met een zeer keeltje thuis moest blijven. Nee, wat dat betreft zat het haar niet mee.

Maar op een goede dag veranderde alles. Het was op de dag van haar achttiende verjaardag toen ze inmiddels was uitgegroeid tot een beeldige prinses, wel net zo mooi als haar twee zussen. Op die dag, toen de klok middernacht sloeg, kwam er een lieve fee aan haar hemelbed die met haar toverstafje drie rondjes maakte in de lucht, terwijl ze de betoverende woorden uitsprak: "Lieve Fabiaantje Florian, vanaf nu heb je nooit meer pech, je zal het zien!".

En ja hoor, dat was zo. Vanaf dat moment was ze alleen nog maar een blijde prinses die heel lang leefde, en alleen nog maar geluk had.

En het hele land vierde feest.

Einde

